

Give Me Butterflies

jöhetnek a pillangók

„Álmaim története arról, hogy az ellentétek vonzzák egymást.”

– B. K. Borison,
bestselleríró

fine
selection

JILLIAN MEADOWS

JILLIAN MEADOWS

*Give Me
Butterflies*
jöhetnek a pillangók

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

1. FEJEZET

Millie

ÉN EGY NAGYLELKŰ EMBER VAGYOK, aki éppen szörnyű hibát vétett. Az a fehér Skechers cipős öregember pedig jól megfizeteti velem az árát.

Megtartottam az ajtót neki, ahogy besétált a Maggie's kávézóba, mert ezek szerint szívemen viselem a cuki nagyapószerű emberek sorsát. A férfi azonban elárult engem, amikor közvetlenül előttem kikérte az utolsó mandulás croissant-t, nekem pedig azelőtt még soha nem támadtak ilyen szörnyű gondolataim.

Két dolog van ugyanis, amire mindenképpen szükségem van ahhoz, hogy a hét első napja sikeres legyen: egy bárhogyan elkészített koffeines kávé és egy mandulás croissant.

Ma mindkettő létfontosságú lett volna, mivel az imposztorszindróma egy igazi rohadék tud lenni, a koffein és a mandulás croissant pedig biztosította volna azt a vércukorszintet, ami eltereli a figyelmem róla.

Az az élő fosszília éppen beleharap abba a vajas, leveles tésztás süteménybe, én pedig legszívesebben megküzdénék érte.

Ha egy arénába tennének, hogy harcoljak meg az utolsó péksüteményért, tuti le tudnám győzni.

Bár nem biztos. A barna mellénye alatt azért sejteni vélek némi izmot.

– Meg kell tanulnunk croissant-t sütni – mormolom, ahogy beleharapok a vigaszként vásárolt áfonyás muffinomba, miközben még mindig a croissant-tolvajt fixírozom. – Egyszerűen nem élhetek így.

Lena meglengeti az arcom előtt a szivárványszínűre festett körmeit, és visszatereli a figyelmemet karamellbarna szemére.

– Ne szórj már villámokat a szemeddel arra a szerencsétlen öregre! – Megragadja az arcomat, és addig nyomja, míg a szájam csücsöríteni nem kezd. – Edd meg a muffinodat! Emeld meg egy kicsit a vércukorszintedet, hogy a kedves Millie visszatérhessen közénk!

A daráló felmorran a pult mögött, és friss kávéaroma tölti be a levegőt, miközben kelletlenül rágcsálom a muffint. A lábam folyamatosan jár az asztal alatt, arról a szorongásról árulkodik, ami egész reggel az ereimben zubog.

Lena észreveszi, és a lábával meglöki az enyémet, hogy ránézzek.

– Ne aggódj a heted miatt! Felszegett fejjel bemész, és megmutatod nekik, hogy megérdemled az osztályvezetői pozíciót.

Igyekszem nem forgatni a szemem. Aki szorong, az pontosan tudja, hogy ha valaki azt mondja, ne aggódj, az körülbelül annyit ér, mint halottnak a csók.

Ez az első alkalom, hogy részt vehetek azon a megbeszélésen, amire eddig Calvin, a frissen nyugdíjba vonult főnököm és volt rovartani osztályvezető szokott járni. Míg ő a feleségével nyaral, és élvezzi a munkahelyi kötöttségek nélküli életet, én értekezleten leszek a Wilhelmiai Természettudományi Múzeum többi osztályvezetőjével.

Holnap pedig állásinterjúm lesz Calvin pozíciójára.

A gondolatra ismét járni kezd a lábam az asztal alatt.

– Bárcsak zsebre vághatnálak és magammal vihetnélek! – mondom Lenának, majd belekortyolok az americanómba. – Egész nap

útmutatást nyújtanal, és emlékeztetnél rá, hogy milyen csodálatos vagyok.

– Menni fog. Nincs szükséged rám, bár tök jó lenne a te személyes kis Polly Pocket játékosnak lenni. – Élénkpiros ajkait csücsörítve elgondolkodik, és a tenyerébe támasztja az állát. – Kaphatok olyan delfines és teknősös tengerparti házias készletet? Mindig is olyat akartam.

– Hát persze. – Ismét harapok a muffinból, ami remélem, megnyugtatja a kavargó gyomromat.

– A hátsó vagy az első zsebedben leszek? Mert a cuki popód biztos sokkal kényelmesebb.

Erre felnevetek.

– Mindenképp a hátsó zsebben, mert nagy zseb kell a sok kiegészítőnek.

A balerinacipőm nyikorog a polírozott padlón, ahogy besétálok a Wilhelminai Természettudományi Múzeumba, miközben a vállamon megigazítom a hatalmas táskámat, és igyekszem a kávémaradékát nem kiborítani. Felhőtlen napsütéses égbolttal örvendeztet meg ez a nyári, washingtoni nap, az előcsarnok pedig szinte ragyog a hatalmas ablakokon beáradó fénytől. Az óriási, megkövesedett *quetzalcoatlusunk*, Octavius a plafonról lóg, széles szárnyai és hosszú állkapcsa fogadja a belépő látogatókat.

Eleanor már integet is a kör alakú recepcióasztal mögül, kerek arcán mosoly ragyog.

– Jó reggelt, Millie! Nagyon csinos a ruhád. A hetvenes években én is ilyeneket hordtam – mondja, és feláll, hogy a pult mögül jobban szemügyre vegyen.

– Köszönöm.

Leteszem a recepcióspultra a kávémat, és lassan körbefordulok, hogy jól meg tudja nézni a vintage ruhát, aminek a gallérján apró pillangók díszelnek.

– Lenával szünetet tartottunk hétvégén a *Szívek szállodája*-maratonban, és elmentünk a kedvenc turinkba – mesélem neki, amikor végre megállok. – Ezt egy régi farmerokkal telepakolt állvány mögött találtam.

Eleanor bólintva visszaül.

– Remek hétvégének hangzik.

– Az volt – felelem mosolyogva. – És a tied hogy telt?

– Ó, szívem, szerintem még nem meséltem neked a legújabb könyves pasimról – suttogja huncut tekintettel.

Néhány hete tanítottam meg neki a „könyves pasi” kifejezést, amikor éppen egy történelmi romantikus főhőséről áradozott. Eleanor és néhány más, a környékén élő özvegyasszony könyvklubot alapított, én pedig imádok könyvajánlásokat kapni tőlük. Nem is lehetne jobbat kívánni az ő pasimércéjüknél.

El is kezdi a hétvégi olvasmányát részletezni, én pedig hangosan nevetek azon, mit nem merészel a mogorva arisztokrata a konyhánnyal folytatott szerelmi viszonyában, ekkor azonban Eleanor hirtelen elhallgat.

A szemüvege mögött megrebben a tekintete.

– Nos, jobb, ha mész az értekezletre. Nem akarom, hogy elkéss. – Kicsit túlságosan is lelkesen tolja felém a kávéspoharamat. – Egyet se félj, majd mindent elmesélek az arisztokratáról. Most viszont menned kell.

– Oké – felelem összeszűkülött szemmel, ahogy felém int, nyilvánvalóan azzal a szándékkal, hogy elhessegesen. Amikor végre minden ismét egyensúlyban van a kezemben, sarkon fordulok az irodám felé.

Ekkor azonban egy izomfalba ütközök, és zsályás tusfürdő illata tölti meg az orromat.

Két nagy kéz ragadja meg a felkaromat, hogy segítsen visszanyerem az egyensúlyomat, a kávéspohár pedig előbb a mellkasunk közé szorul, majd a padlóra esik.

– Ó, egek... – sikkantja Eleanor mögöttem, de a hangjában némi meglepődést hallok.

Lemondóan sóhajtok, és a homlokomat az arcom előtt lévő hófehér ingnek támasztom. *Egy perc néma gyász a lábamnál heverő kávéfoltcsáért.* Az americanóm nélkül csupán egy hajszálon fog múlni az épelméjűségem.

Nedvesség itatja át a ruhámat és a melltartómat, a figyelmem pedig azonnal visszatér a valóságba. Elhúzódok, és ekkor látom, hogy a ruha mellkasrészén sötét folt éktelenkedik. Ennyit a ma délelőtti jó benyomásról.

A tekintetem kelletlenül az előttem lévő szürke nyakkendőre téved. A szöveten bolygókat látok, a Neptunusz kéjkén pedig apró kávéfolt sötétlik.

A francba! Végigfut a hideg a hátamon. Pontosan tudom, hogy ez a nyakkendő egy olyan férfié, akinek a hihetetlenül jóképű arcát teljesen elrontja számomra a rajta ülő állandó mogorva tekintet.

Nagyot nyelek, hogy ne legyen olyan száraz a torkom. Attól, ami most következik, már nem tudom megkímélni magam, ezért erőt gyűjtök, és a legragyogóbb mosolyommal nézek fel.

A nyakkendő fölött erős nyakizmokat, és rövid, szépen karbantartott szakállat látok, majd még feljebb nézek... a fekete keretes szemüveg mögötti viharszürke árnyalatban játszó kék szemekbe.

A sötét szemöldöke közti ránctól és a szája megfeszült vonalától azonnal összerándul a gyomrom.

Akárhányszor találkozok a tekintetünk, dr. Finn Ashford minden alkalommal barátságatlanul néz vissza rám, ezúttal azonban ez több mint barátságatlanság.

Mintha elfogyott volna a levegő az egész múzeumban, ahogy tudatosul bennem, mekkorát tévedtem. A rosszalló tekintete semmit nem von le a vonzerejéből. A Csillagászati Tár osztályvezetője így is sokkal vonzóbb, mint amilyenek egy ilyen habitusú embernek joga lenne.

Az életünk szöges ellentétben áll egymásával. Az én hivatásom a lábunk alatti apró felfedezésekről szól, az övé pedig mérhetetlenül nagy és messzi dolgokról, amelyeket ember talán sosem fog elérni.

Ezek vagyunk mi: mikroszkóp a teleszkóppal szemben, mosoly a mogorvasággal szemben, meleg vidámság a hűvös tekintettel szemben.

Vajon lesz bármikor is esély arra, hogy közös nevezőre jussunk?

Libabőrös lesz a nyakam attól, ahogy a lehelete megrebegteti a fonatomból kiszökött hajszálakat. Valószínűleg ekkor eszmél rá, hogy még mindig a felkaromat fogja, mert hirtelen leengedi a kezét, én pedig egy lépést hátratántorodok. Előbb kinyújtja az ujjait, majd zsebre vágja mindkét kezét.

A távolságnak köszönhetően végre tudok venni levegőt, és engedem, hogy ismét egy jókora adag oxigénnel teljen meg a tüdőm.

– Bocsi – mormolom a nyakkendőjén lévő kávéfoltra bámulva.

– Ja. – Lenéz, és az ujjaival a Neptunuszt kezdi dörzsölgetni, mintha azzal el tudná tüntetni a pacát.

A nyers hangnemétől már-már csikorgatni kezdem a fogam.

Hogy van képe hozzá? Hogy veszi a bátorságot?

– Azért nem kizárólag az én hibám volt – szalad ki a számon, és érzem, hogy a pulzusom felgyorsul. – Olyan közel álltál hozzám, hogy akár hátmassázst is kaphattam volna.

Továbbra is mogorván néz rám, de a tekintete előbb a hajamra és az arcomra, majd egyenesen a számra vándorol, mielőtt a torkát megköszörülve ismét a szemembe nézne.

– Neked nem dolgoznod kellene ahelyett, hogy Eleanorral csevegrészel arisztokratákról és titkos szerelmi viszonyokról?

A hátamon is feláll a szőr a kérdésétől, és a szokásos konfliktuskerülő természetemet mintha hirtelen elfújná a szél, és az első gondolat ki is szalad a számon.

– Neked meg nem a *Star Trek*et kéne újránézned, hogy tudj valami értelmeset is mondani ma?

Mintha egy vigyor halvány árnyéka futna át Finn arcán, de sikerül megfékeznie. Ez az eddigi legpozitívabb reakció, amit kicsikartam belőle.

Ha ez verseny volna, akkor most az én oszlopomba kerülne egy pont.

Megfeszül az álla, ahogy összeszűkülött szemmel néz rám.

– Csak hogy tudd, jobban szeretem a *Csillagok háborúját*.

Próbálok elfojtani a nevetést, amitől egy hölgyhöz nem éppen méltó horkantást adok ki.

Ezzel az ő oszlopába kerül egy pont. A francba!

Finn karba teszi a kezét, mintha csatára készülne.

– Beszélnem kell Eleanorral, és már rég túl lennék rajta, ha nem kellett volna arra várnom, hogy befejezzétek a bájcsevejt.

Ugyanúgy teszek én is: karba teszem a kezem a mellkasomon, és rámeredek. Mivel hátra kell hajtanom a fejem, hogy a szemébe tudjak nézni, valószínűleg kevésbé vagyok ijesztő, mint azt remélem, de a testbeszédét és az arckifejezését sikerül utánoznom.

– Ó, kérlek! Bocsáss meg nekünk, *nőknek*, amiért *barátságosan* viselkedünk egymással, és megkérdezzük a másikat, hogyan telt a

hétvégéje. Nem mindenki képes arra, hogy úgy masszírozzon be az ajtón, mint Kylo Ren a sötéten lobogó köpenyével, hogy a metsző tekintetével ledöfjön mindenkit, aki csak az útjába kerül.

Ezúttal mindkét ajkát be kell harapnia, hogy elfojtsa a nevetését, de így is sikerül észrevennem.

– Ezek szerint minden reggel nézed, ahogy besétálok? – A fejét is oldalra dönti és felvonja a szemöldökét.

Köhintek egyet, és utálom, amiért újabb pontot kap egy olyan csatában, aminek a létezéséről sem tud.

Néhány munkába igyekvő kolléga elhalad mellettünk. A halk beszélgetések moraja visszhangzik a múzeum tágas előcsarnokában, mi azonban továbbra is álljuk egymás tekintetét. Két ellenséges katonatiszt vagyunk, akik megadásra vagy vérfürdőre várnak.

Egy pillanatra ismét a számra téved a szeme, mielőtt újra felnéz.

– Most már beszélhetek Eleanorral, vagy szeretnéd folytatni annak az elemeztetését, hogy az arisztokrata mennyire jóképű?

Ezek szerint vérfürdő lesz.

Morgás tör fel a torkomból, és ökölbe szorítom a kezem, akár egy kisgyerek. Egyáltalán nem szégyellem. Nem tudom, ki pisilt bele Finn reggeli müzlijébe, de azon a személyen kéne levezetnie a frusztrációját, nem rajtam.

– Hogyne. Csak tessék – préselem ki összeszorított foggal, és in-
tek, hogy menjen.

Lehajol a kávéspoharamért, majd hűvösen bólintva odalép a recepcióasztalhoz.

Ez a kézszerű egyáltalán nem segít. A sötét folt még mindig ott éktelenkedik a zöld ruhámon.

A szorongástól émelyeg a gyomrom, és a bátorság, amit összeszedtem ehhez az értekezlethez, semmivé foszlik. Hogyan is vehetnének komolyan, ha úgy nézek ki, mint egy barista kéztörlője?

Az a csekély önbizalom, ami eddig megvolt bennem, feloldódott a padlóra kifolyt kávéban. Ránézek a tükörképemre, és amikor meglátom az arcomat, felnyögök: még mindig ott a pír, ami akkor öntött el, mikor Finn-nel összefutottam.

Ahányszor a közelébe kerülök ennek a férfinak, mindig ott lyukadok ki, hogy azon morfondírozok, mi a fenét csináltam, amiért így néz rám. A múzeumban töltött első hetemen egyszer megtartottam neki a liftajtót, mert észrevettem, hogy a telefonját bámulva közeledik. Amikor végre felnézett, a sötétkék szeme előbb az arcomat pásztázta, majd a mögöttem lévő egyébként üres liftet.

Hátrált egy lépést, és homlokráncolva azt motyogta:

– Inkább a következővel megyek.

Pár héttel később éppen Calvin irodájában néztük át a növényrendeléseket a lepkeviváriumhoz, amikor dr. Fekete Lyuk bemasírozott a helyiségbe. Megigazította a szemüvegét, és rám meredt.

– Négyszemközt kell beszélnem Calvinnel – közölte, és míg összeszedtem a holmimat, végig a telefonját bámulta. Oldalazva kellett kisasszénom mellette, mert ő úgy állt az ajtóban, mint egy szobor – képtelen volt ellépni az utamból.

Ahogy ezek az emlékek a fejembe tolnak, legszívesebben szidalmazni kezdeném őt. Megérdemelné a bosszút azért, ahogy velem bánik.

Remélem, a saját kávéja is rá fog fröccsenni. Remélem, amikor legközelebb elered az eső, a zoknija csuromvíz lesz. Remélem, az autójának az ablaka sosem fog teljesen becsukódni, hogy vezetés közben örökké idegesítő, süvítő hang kergesse az örületbe.

A kardigánom puha, kötött ujja végigsimítja a karomat, ahogy felveszem, hogy azzal takarjam el a kávépacát. Ezután mély levegőt veszek, és figyelem, ahogy a kilégzéssel leereszt az arcom, mint egy lufi.

Sosem volt erősségem az, hogy buzdító beszédet tartsak saját magam lelkesítésére. Lena ilyenkor sokkal könnyebben megtalálja a megfelelő szavakat. Amikor azonban próbálom megidézni a magabiztosságát, úgy érzem, az agyam kong az ürességtől, és semmi inspiráló nem jut eszembe.

Egyszer csak pittyen a telefonom, ezért előveszem a táskámból. Megnyitom a beérkezett üzenetet, és a családi csoportos csevegésben meglátok egy béna szelfit anyáról, amint egy fekete-fehér kis-kacsát tart a kezében.

Oaks család

Anya: Alfred azt üzeni, legyen baromfi jó napod, Millie!

Anya: Nem autokorrekt volt, Alfred a „baromfit” úgy értette, hogy „baromi”.

Tess: Ez baromfira cuki.

Fabes: Hallom, ahogy apa a konyhában kuncog, miközben olvassa az üzeneteket.

Apa: Haha! Baromfi aranyos!

Anya: Millie, itt vagy? Alfred baromfira várja a válaszodat.

2. FEJEZET

Finn

*M*i A FRANCOT MŰVELTEM?

A telefonom képernyője fokozatosan elsötétül, ezzel eltűnik rajta az unokahúgaimat ábrázoló háttérkép. Mindezt azért, mert olyan hosszasan bámultam. Biztosan valami nagyon produktív dolgot akartam csinálni. Válaszolni akartam egy e-mailre? Írni akartam Gabriellának?

Megnyomom a telefon oldalán a gombot, és ismét megjelenik Avery és Eloise arca, akik egymásra vigyorognak, miközben fagyí csöpög az állukról.

Sokkal jobb látványt nyújtanak, mint az, ami éppen körülvesz engem.

A konferenciaterem minden egyes székén beszélgető emberek ücsörögnek – kivéve a mellettem lévőket. Senki nem akart mellém ülni. Úgy kerülnek, akár a leprást.

Ezt az értekezletet simán letudhattuk volna egy körlevélben, és biztos vagyok abban, hogy a bosszúságom az arcomra van írva.

Szellőt érzek a tarkómon, amit ismerős vanília- és citromillat követ.

A tőlem jobbra lévő széket előbb hátrahúzza, majd nagy szusszannással lehuppan rá... Millie Oaks. A vörösésbarna hajkorona szinte

táncol, ahogy a nő az asztalhoz húzza a széket maga alatt, majd maga elé teszi a rovarmintás jegyzetfüzetét és egy csillogós, narancs-sárga színű tollat.

Zsebre teszem a telefonomat.

Millie kisimítja a ruhája ráncait, és kinyitja a jegyzetfüzetét. Az állát felszegve tartja, mintha eltökélte volna, hogy nem fog felém pillantani. Az ujjai az üres papíron siklanak, ahogy kanyargós, precíz kézírással felírja a lap tetejére a dátumot és a megbeszélés témáját.

Ezek szerint talált egy kardigánt, amivel eltakarta a kávéfoltot. Kissé büntudatom van a paca miatt. Valószínűleg tényleg túl közel álltam hozzá, de felkeltette a kíváncsiságomat, amikor egy olyan férfiről diskuráltak Eleanorral, aki mogorvasága ellenére elbűvölő. Mire rájöttem, hogy csak egy könyvről van szó, hátraléptem, de a távolság nem volt elég ahhoz, hogy elkerüljük az ütközést.

Ismét a jegyzetfüzetére nézek. A lap szélére két katicabogarat rajzolt. Ezután a lap aljára siklik a keze a tollal, és könnyed mozdulatokkal ezt írja:

A saját lapodat nézd, Morcos Spock!

Mielőtt visszafoghatnám magam, felhorkanok. Úgy érzem, ez szándékos odaszúrás volt, elvégre elárultam neki, hogy nem vagyok egy nagy *Star Trek*-rajongó. A Kylo Ren-es hasonlat sokkal jobban tetszett.

Millie rózsaszín ajkai mosolyra görbülnek, majd megragadja a jegyzetfüzetét, és még a székét is elfordítja tőlem.

Ekkor kinyílik a terem ajtaja, amin Sharon, a múzeum igazgatója és Reva, a vezető múzeumpedagógus lép be.

– Jó reggelt mindenkinek! Kezddhetünk? – Sharon az asztalra teszi a mappáját, és felveszi az eddig a nyakában lógó szemüvegét. Rövid, ősz bubifrizurája az arca körül ringatózik, ahogy mindenkinek integet, végül Millie-n állapodik meg a tekintete.

– Ó, biztosan ismeritek már, de azért bemutatom Millie-t a Rovartani Tárból.

Millie megmozdul, és mosolyogva körbenéz a helyiségben.

– Millie csatlakozik hozzánk, mivel Calvin éppen a nyugdíját élvezi Costa Ricán. – Irigykedő moraj vonul végig a konferenciahelyiségen.

Millie az asztalnak merőlegesen fordul, és leteszi maga elé a jegyzetfüzetet. A nekem írt szavakat apró virágrajzokkal tüntette el. Valamilyen oknál fogva csalódottságot érzek emiatt.

– Rendben. Az első napirendi pontunk a jövő heti nyári tábor. Át is adom a szót Revának. – Sharon hátradől a székében, Reva pedig beszélni kezd.

– Remélem, mindannyian készen álltok a kis tudósok érkezésére. – Izgatott mosollyal kulcsolja össze a kezét maga előtt. – Mint tudjátok, a gyerekek hétfőtől péntekig jönnek, és a múzeum különböző tárait fogják bejárni. Az e-mail-fiókotokban már elvileg ott van a részletes ütemterv, de elhoztam kinyomtatva is azokat, amikről szót akarok ejteni. – Elindít az asztal körül egy paksaméta lapot.

Elveszek egy papírt, és a maradékot továbbadom Millie-nek. Amikor megpróbálja elvenni tőlem, a puha ujjbegye hozzáér a kézfejemhez, amitől olyan erősen összerezzen, hogy kiejti a kezéből a papírokat, amik szanaszét csúsznak az asztalon.

Reva folytatja a mondandóját, én pedig segíték Millie-nek összeszedni a lapokat. Alig tudom megfékezni a morgást, ami szinte vibrál a mellkasomban.

– Lesz néhány táruk közötti együttműködés is, mint ahogy az a programfüzetben látható. A mérnökök és a csillagászok közösen fognak rakétát építeni, a rovartanosok és az ökorégiósok pedig közös terepmunkára mennek. Remélhetőleg már egyeztetettek az adott tarral a konkrét tervekkel kapcsolatban.

Kicsit kikapcsolom magamban Reva hangját, mert eltereli a figyelmemet a hullámos lokni, ami kiszabadult Millie fonatából, valamint a bal kézfejen látható csontok, amik finoman mozognak, ahogy ír.

Millie lágy, melodikus hangja ránt ki a delejes állapotomból.

– Igen, nálunk nem fognak unatkozni a gyerekek. – Körbeborozza a tekintetét a helyiségben. – Vannak olyan lepkéink, amik pont jövő hétre fognak teljesen kifejlődni, úgyhogy a gyerekek pont látni fogják őket. – A combjára tett kezét tördelni kezdi. – És vannak rügyező virágaink, amikből jó kis beporzó kertet tudunk csinálni a múzeum előkertjében. Csütörtökön pedig terepgyakorlatra megyünk a Stafford's Pondhoz.

Ezután mindenki figyelme a Paleontológiai Tár osztályvezetőjére irányul, aki a táborral kapcsolatos terveit osztja meg, én azonban továbbra is Millie-re koncentrálok. Az ölében lévő tollal babrál, és a dús alsó ajkát rágcsálja.

A bőröm megborsószik, és hirtelen késztetést érzek, hogy mondjak neki valamit. Az agyam elveszti az irányítást a testem fölött. Fél hajolok, és megengedek magamnak egy apró szippantást a vanília- és citromillatból, ami a hajából árad, mielőtt halkán a fülébe súgom:

– Ideges vagy?

Millie felsikkantva ugrik egyet ültében, ezért az orrom nagyot reccsenve a fejének ütközik.

Baszki!

Azonnal a kezembe temetem az arcom, és lehajtom a fejem, hogy megpróbáljak egy mély levegőt venni. Az orrom ég és lüktet, és a kezemet a szám fölé szorítom.

Nem vérzik, de jó ideig fájni fog.

Amikor Millie végül felém fordul, összeszűkült szemmel néz, és úgy összeszorítja a száját, hogy csak egy vékony csíknak tűnik, majd azt suttogja némán:

– Seggfej!

– Nem... – suttogom a fejemet rázva.

Összevonja a szemöldökét. Ha a tekintetével ölni tudna, már csak egy halom csont lennék.

Összeszűkült szemmel vizszonom a nézését.

– Úgy értettem...

– Finn, szeretnél valamit hozzátenni? – Sharon kérdésétől össze-rezzenek. A nő úgy néz egyikünkéről a másikunkra, mintha diákok lennének, akiket iskolaigazgatóként cigizésen kapott a mosdóban.

– Nem. Millie és én éppen a tábori terveinkről beszéltünk. – Igyekszem a lehető legmeggyőzőbb lenni, mindezt pókerarccal.

– Ó, remek! Szívesen meg is hallgatom. – Reva biztatóan mosolyog.

Ó, *a franca!* Egy rosszalkodó diák legrosszabb rémálma a klaszszikus „akkor mondd hangosan” utasítás. Ez még harmincnégy évesen is óriási szívás.

Ahogy próbálok gyorsan kitalálni valamit, amivel hozzájárulhatok a témához, Millie-re pillantok, aki úgy rágcsálja az ajkát, mint aki próbálja fékezni a kárörvendő nevetését.

Késztetést érzek, hogy én is felnevessek. Már érzem is, ahogy mosolyra akar húzódni a szám, mert elképesztően vicces, hogy ilyen slamasztikába kerültünk. De sikerül visszafogni magam, és mosoly helyett felvenni a szokásos rosszalló arckifejezésemet.

Hónapok óta kerülöm ezt a nőt, mert van valami a napnál is sugárzóbb a személyiségében, amitől legszívesebben az ellenkező irányba menekülnék.

Állandóan ragyog, mindent bevilágítva maga körül, ez pedig harmadfokú égési sérülésnek érződik egy olyan férfi számára, aki már túl régóta él sötétségben.

Mire visszaérek az irodámba, két nem fogadott hívásom is van anyámtól.

Kelletlenül a nevére koppintok a képernyőn, és az első kicsengésre fel is veszi.

– Finneas, milyen kedves tőled, hogy visszahívtál. – A hangjában ott az él, amitől forgatni kezdem a szemem. Ha esélyt akarok adni magamnak arra, hogy civilizált maradjak a nap folyamán, ennek a beszélgetésnek hamar véget kell vetnem.

– Hát, tudod, van egy munkahelyem.

– Igen, emlékszem – jegyzi meg. – Figyelj, jöttök pénteken vacsorára? Kiküldtem néhány meghívót a vacsorapartira, és nem válaszoltál. A cateringeseknek meg kell mondanom, hányan leszünk. Nem valami udvarias dolog ennyi ideig váratni a válasszal.

Udvarias... Tudja egyáltalán, hogy mit jelent ez a szó?

Inkább mennék fogorvoshoz gyökérkezelésre, mint egy flancos vacsorapartira a szüleim barátaival.

– Mi nem megyünk, anya. Az nem jó közeg nekünk. – Ez a taktika nem szokott nála beválni, de azért mindig megpróbálkozom vele.

– Igen, fiam. Emlékszem, hogy a *pszichológusod* azt tanácsolta, hogy szabj *határokat*. – A „pszichológus” és a „határok” szavakat úgy mondja, mintha a makulátlan otthonát szennyező sárfoltok

lennének. – De apáddal és velem szemben nincs szükség határok felállítására. Az ég szerelmére, mi a szüleid vagyunk! Szerintem eleve nevetséges az elgondolás, hogy valaki más mondja meg neked, hogy mit csinálj.

– A pszichológus nem mondja meg nekem, hogy mit csináljak. – Lüktetni kezd a fejem. Leveszem a szemüveget, az asztalra teszem, és masszírozni kezdem az orrnyergemet. – Csak megbeszéljük, hogy mi segít abban, hogy a legoptimálisabb mentális állapotban élhessem az életemet.

Hosszú csend áll be. Manipulatív csend. És tudom, hogy éppen a gyenge pontjaimat keresgéli, hogy beléjük fúrhasa az ujját annak érdekében, hogy beadjam a derekamat.

– Finneas, hiszen sosem jársz már haza, és a nővéred... – Egyetlen precíz szipogással hagyja félbe a mondatát. Gyűlölöm, hogy ez azonnal büntudattal tölt el. Megtalálta a gyenge pontot, amit keresett.

A „nővéred” szó azonnal együttműködésre kényszerít, mert nincs erőm ahhoz, hogy Claráról beszéljek vele, és ezt anyám is pontosan tudja.

– Rendben, anya. Ott leszek. Egyedül.

3. FEJEZET

Millie

NE AGGÓDJ, KICSIKÉM! – Apa mély hangja rezonál az autó kihangosítóján. – Nagyszerű leszel az állásinterjún.

Indexelek, és kikanyarodok a múzeum felé vezető főútra a Toyota 4Runnerömmel. Általában gyalog megyek munkába, de nem akartam, hogy a mai pára ennél is borzosabbá tegye a hajamat az interjúra.

– Ó, Dave... – szólal meg anya nosztalgikus hangon. – Emlékszel, amikor megmentette azokat a hernyókat, amiket a tyúkok meg akartak enni? Még mindig rémálmaim vannak arról, amikor elszabadultak a házban, és kiszemelték maguknak az egyik párnámat.

Elfintorodok.

– Köszí, anya! Jó, hogy felhoztad ezt az aranyos emléket.

– Állandóan eszembe jut az a nap. Nagyon undi volt, de olyan büszke vagyok rád – bújja anya. – Bár már születésed óta az vagyok.

Csikorog a fék, ahogy megállok egy piros lámpánál.

– Nos, remélhetőleg azután is büszke leszel rám, hogy megpróbálom meggyőzni az igazgatótanácsot és az osztályvezetőket, hogy megérdemlem ezt az előléptetést.

Apa elgondolkodva hümmög.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Ha szeretnéd, hogy odamenjek, és beszéljek a fejükkel...

– Ne – szakítom félbe. – Nem akarom, hogy bárkit is győzködni kezdj, hogy vegyenek fel engem. Bízom a döntésükben.

Anya felsóhajt.

– Egy szavadba kerül, és úton vagyunk. Útközben összeszedjük a testvéreidet is. – A gondolattól melegség járja át a szívem. Simán képesek lennének arra, hogy ott hagyják a családi farmot, és egy órát autózzanak, csak hogy kiálljanak értem.

– Értékelem, de tényleg a saját érdemeim alapján szeretném megkapni ezt az állást, nem pedig azért, mert a szüleim kiverték a balhét a múzeumban – ugratom őket.

– Jól van, kicsikém. Ne aggódj, és semmiképp ne feledd, hogy milyen különleges vagy! – emlékeztet anya.

A szememet forgatom.

– Kösz. Mindenképp megmondom nekik, hogy azt üzened, különleges vagyok.

Kattog az index, ahogy behajtok a múzeum parkolójába.

– És mindig nagyon büszkék vagyunk rád – mondja apa határozottan.

A szám széle mosolyra görbül.

– Szeretlek titeket – köszönök el tőlük, és leveszem a telefonomat a műszerfalán lévő állványról, hogy kinyomjam a hívást.

Ahogy a képernyőre koppintok, a készülék kicsúszik a kezemből, és egy puffanással a lábam alá esik.

– A francba! – csúszik ki a számon. Amennyire tudok, lehajolok, hogy felvegyem, és közben a szememet az úton tartom. A fékre taposok, amikor egy SUV elém vág, és ekkor éles reccsenés hallatszik az amúgy csendes autómban.

Ez úgy hangzott, mint a telefonom képernyője.

– Baszki!